

Sald ingen Grund til at opmuntre dertil og til at fremme det ved en Statsgaranti, tilmed en Statsgaranti, hvilken jeg, som jeg har sagt, i og for sig har Betænkkeligheder ved. Men dertil kommer, at et andet Hovedpunkt i Loven endnu staar saa overordentlig ullart, nemlig Forholdet til Kjøbstadeieendomme af lignende Bessaffenhed. Den høitærede Minister gjorde gjældende, at Kjøbstadeieendomme vare af en saa forskjellig Bessaffenhed, at de ikke vel vilde kunne gaa ind i de her foreslaaede Kreditforeninger; men jeg kan ikke se, at der skulde være Noget til Hinder for, at der i samme Lov kunde indeholdes Bestemmelser om Oprettelsen af Kreditforeninger for saadanne Kjøbstadeieendomme. Derved vilde Stillingen blive betydelig klarere. I Diebliffet maa jeg betragte det som høist usikkert, om det anmeldte Lovforslag vil blive vedtaget, om det vil kunne gaa igjennem i det andet Thing, om den høitærede Minister efter hans Udtalelse iøvrigt finder tilstrækkelig Anledning til at støtte dets videre Fremme og ligesledes, som det er antydtes af den høitærede Minister, om denne Klasse af Eiendomme vil afgive en tilstrækkelig Basis for Dannelsen af selvstændige Kreditforeninger. Da Resultatet saaledes meget let kan blive det, at kun denne Lov udkommer indeholdende særlige Begunstigelser for Guse paa Landet, som ikke blive tilfagte Huse af ganske samme Bessaffenhed, der ligge paa Kjøbstadgrund, og da jeg maa anse den Skjælnelinie, der saaledes drages, for vilkaarlig og ubillig, er dette et yderligere Moment for mig til ikke at kunne give Loven min Stemme. Jeg maa saaledes stemme imod Loven.

H. Steffensen: Det er med Hensyn til Vædringsforslag Nr. 3, jeg vil gjøre et Par Bemærkninger. Det forekommer mig nemlig, at man ikke er ganske billig og retfærdig overfor dette Forslag. Man synes at mene, at de to Ord kunne bruges aldeles i Flæng. Det er ingenlunde Tilfældet. Forholdet er nemlig det, at „Pantebreve“ er den almindelige Betegnelse for alle Dokumenter, hvorved der stilles Pant, og derunder gaar en Række af forskjellige Dokumenter, saaledes Panteobligationer, Stadesløsbreve, Leiekontrakter, hvori der stilles Pant for Leien osv. Alt dette gaar ind under Benævnelsen Pantebreve, der som sagt er det almindelige Udtryk. Det er ikke alene i de gamle Love, at Ordet Pantebreve bruges paa denne korrekte Maade, men ogsaa i nyere Love — ialtsald saadanne, som Jurister have haft at gjøre med — finde vi meget tidt dette Udtryk anvendt. Jeg skal saaledes som det mest passende Exempel ved denne Leilighed nævne en Lov, der udkom gjennem Indenrigsministeriet, nemlig Stempeloven, der staar i det officielle Register „Pantebreve“. Der henvises nemlig til § 58, der nævner alle mulige Slags Pantebreve, Stadesløsbreve og andre Pante-

breve. Med Hensyn til Brugen af Ordet maa derfor Reglen efter min Mening være den, at naar man ikke har i Sinde at betegne nogen særlig Art af Pantebreve, maa man bruge den almindelige Betegnelse. I dette Tilfælde tror jeg, det kan være temmelig ligegyldigt, om man siger Pantebreve eller Panteobligationer, men jeg vilde dog ikke have, at det saaledes skulde staa uimodsaagt, at det var to Ord, man kunde bruge ganske i Flæng.

Roch: Jeg maa bringe den høitærede Indenrigsminister min Tak for den klare Udtalelse, som nu foreligger fra ham til Gunst for Kjøbstaderne. Jeg føler mig for mit Vedkommende fuldstændig beroliget ved denne Udtalelse, der jo ogsaa staar fuldkommen i Harmoni med den ærede Ministers hele tidligere Stilling til dette Spørgsmaal. Hvorfor jeg begjærede Ordet, var egentlig for at modsigte den Bemærkning af den høitærede Indenrigsminister, som gik ud paa, at jeg ved en tidligere Leilighed skulde have udtalt stærke Tvivl om, hvorvidt der i Kjøbstaderne var virkelig Trang til Kreditforeninger af en lignende Art, som der her er Tale om. Det er fuldkommen rigtigt, at jeg ved en tidligere Leilighed har udtalt mig i den antydede Retning, men Sagen laa dengang ganske anderledes for, end den nu gjør. Der var dengang Spørgsmaal om Eiendomme, hvis Værdi ikke maatte være over 2,500 Kr., nu staar der i Lovforslaget — og jeg glæder mig over, at man er gaaet til denne Forhøielse af Beløbet — „indtil 5,000 Kr.“ Nu, da der er Tale om Eiendomme til en Værdi af indtil 5,000 Kr., nærer jeg ikke mindste Tvivl om, at der vil være mangfoldige Eiendomme trindt omkring i Landets Kjøbstæder, der ville kunne føre sig denne Bestemmelse til Nytte, og selv om man gaar ned til 4,000 Kr., nærer jeg ikke Tvivl om, at der vil vise sig Trang til Kreditforeninger ogsaa for Kjøbstadernes Vedkommende. Men ganske vist maa jeg dertil sige den Betingelse, at man ikke forud her gjennem Vædringsforslagene Nr. 1 og 2 borttager en stor Del, og det ikke af de mindst værdifulde, Eiendomme, thi gjør man det, fastholder jeg den Udtalelse, jeg tillod mig ved en tidligere Leilighed, da er det min Overbevisning, at det vil være næsten umuligt for Kjøbstaderne at oprette særlige Kreditforeninger. Jeg kan altsaa kun paany gjentage mine Betænkkeligheder ved, at man vedtager disse Vædringsforslag, fordi man, som jeg før tillod mig at sige, derved paa en meget indgaaende Maade foregriber hele Spørgsmaalet om lignende Kreditforeninger for Kjøbstaderne. Det er min Tro, at, naar man tager de Eiendomme bort, som her er Tale om, vil det være vanskeligt at faae et tilstrækkeligt Antal Eiendomme, paa Grundlag af hvilke man kan oprette nye Kreditforeninger for Kjøbstaderne.